

[Jens Thoft]

En stor del af ordførerne har interesseret sig specielt for, at det væsentlige ved flådedebatten er, at vi skal have skabt tillid og vi skal have skabt tryghed. Jeg tror endda, den, der udtrykte det bedst, var hr. Arne Melchior, som gav udtryk for, at det, det handlede om, når vi skulle have skabt tillid og tryghed, var styrke. Hr. Arne Melchior's formand har udtrykt det endnu klarere og endnu mere præcist, nemlig at NATO bare skal være dobbelt så stærk som Warszawa-pagten – så er problemet klaret. Senere blev hr. Arne Melchior lidt mindre militaristisk, for da talte han umådelig meget om tillidsskabende foranstaltninger og om, at vi ikke skal forskrække nogen, men når vi er dobbelt så stærke som Warszawa-pagten, er jeg ikke sikker på andet, end at de føler sig forskrækkede.

Jeg undrer mig også over hr. Arne Melchior's forslag om, at vi skulle have genbevæbnet »Peder Skram«, når han samtidig siger, at han aldrig har påstået, at en dansk fregat kan ændre noget som helst nogen som helst steder. Hvorfor skulle vi da smide 80 mio. skattekroner i Atlanterhavet? Hvis vi kunne sikre, at forsvarsbudgettet forblev af samme størrelse, ville jeg som SF'er sige, at det kunne have et formål at smide 80 mio. kr. i Atlanterhavet. Men var det ikke bedre at spare disse penge på forsvarsbudgettet?

Hr. Jørgen Estrup gav udtryk for, at der var behov for en analyse af de tillidsskabende foranstaltninger til søs, og det er fint med en analyse, det vil jeg ikke afvise, men er det ikke meget vagt? Er det, der er behov for, ikke tillidsskabende foranstaltninger? Er det ikke det, det handler om? Og er det, det handler om, ikke, at der kommer gang i forhandlingerne om disse tillidsskabende foranstaltninger? Og er det ikke et problem for os og for Det Radikale Venstre, at USA blankt nægter at deltage i sådanne forhandlinger?

Når udenrigsministeren siger, at forudsætningen for, at vi overhovedet kan få gang i disse tillidsskabende foranstaltninger, er, at vi får skabt konventionel balance i Europa, har det den ulempe, at amerikanerne ikke betragter verden sådan, som europæerne gør. Amerikanerne har naturligvis en global krigsstrategi, og Sovjetunionen er naturligvis også nødt til at opfatte sig selv om deltager i et globalt spil, men i dette globale spil indgår langt mere og andet end Vesteuropa.

Jeg var især glad for hr. Glønborgs bemærkninger, og jeg har også bemærket, at Kristeligt Folkeparti ikke er medforlagsstiller til den dagsorden, der er foreslået. Jeg ser det som udtryk for, at Kristeligt Folkeparti måske er ved at indtage den plads, som er blevet ledig, efter at Det Radikale Venstre er indgået i regerings-samarbejdet, og efter at Socialdemokratiet efter min mening er vel meget på vej i forhandlinger med regeringen. Det eneste, jeg så beklager, hvis jeg har forstået det rigtigt, er, at Kristeligt Folkeparti ikke er større, men med en sådan holdning skal der også nok være plads til jer!

Jeg synes dog – og det kan jeg ikke lade være med at sige – at Kristeligt Folkeparti måske allerede er blevet for radikalt, for radikalt på den måde, at på den ene side fik SF ros, og på den anden side fik regeringen ros. På den ene side kunne man støtte regeringens dagsorden, og på den anden side ville man egentlig også støtte SF's dagsorden. Er det ikke vel hurtigt at blive så radikal, også selv om man gerne vil udfylde et radikalt hul?

Hr. Bjørn Elmquist understregede, at sikkerheden er udelelig, og hvis det er identisk – men det kunne jeg ikke høre – med det begreb, man især i Vesttyskland har arbejdet med, »fælles sikkerhed«, er jeg helt enig. Men hvis man har den opfattelse, at det drejer sig om at skabe fælles sikkerhed – og det mener jeg det gør – er det så ikke uhensigtsmæssigt, at man kun fokuserer på de andres oprustning og fuldstændig lader sin egen oprustning ude af betragtning? Er det så ikke uheldigt, at man på trods af den frem-skudte amerikanske maritimstrategi og på trods af de langt større amerikanske flådestyrker fastslår, at amerikanske styrker, NATO-styrker, for så vidt angår flådefartøjerne er rent defensive, mens de sovjetiske styrker er klart offensive? Det er ikke desto mindre en kendsgerning, at mens NATO-flåden er i stand til at operere på verdenshavene, er Sovjetflåden det ikke.

Jeg husker, at jeg som medlem af Forsvarsudvalget var til et møde i NATO for nogle år siden, hvor NATO's generalsekretær, Joseph Luns, tog imod os. Han understregede – det var kort efter Falklandskrigen – at ikke andre end USA og England ville være i stand til at føre krig så langt fra eget territorium. Men denne evne til at kunne føre krig så langt fra eget territorium er vel ret beset en offensiv evne. Jeg sy-